

Slovo Boží Toltéků:
Život a učení
Quetzalcoatla
Pozůstatky
Když Ce Acatl
opouštěl město,
vůdci Chululy mu
poslali zprávu:
„Pane, protože jsi
rozhodnut jít
směrem k zemi
obývané sluncem,
svému otci, a protože
se obáváme, že bychom tě
již nemuseli znovu spatřit,
nežádáme tě o nic kromě
toho, abys nám zanechal
něco na tvoji památku.
Tím, že tě takto budeme
mít neustále na očích,
na tebe ani tvá přikázání
nikdy nezapomeneme.
Spatřováním tvé upomínky
budou naše děti vědět,
že příjemcem naší
pohostinnosti byl svatý pán,
a dokonce i naši nepřátelé
se naučí nás respektovat
v prosazování míru,
pokud budou vědět
o tvém odkazu.“
Obávajíc se,
že kdyby měli něco,
na co by mohli hledět
a dotknout se toho, zapomněli
by jeho slova, nesouhlasil.
Nechtěl zanechat
památku.
Ale poslové byli tak vytrvalí,
že se nad nimi ustrnul
a přinutil se
vyhovět jim.
Ce Acatl dohlédl na to,
aby určité zelené kameny
byly opracovány do podoby
ptáků a hadů a jeden z nich
byl vytvarován
do velmi věrné podoby
opičí hlavy.
Pak jim

ty kameny daroval.
Umístili je, společně
s ostatními ctěnými
a ceněnými předměty
ve městě. A pak požádali
o pár vousů z jeho brady.
Těchto si velmi vážili
a později je nazvali
vousy slunce.
Tyto předměty zůstaly
ve velikém chrámu
v Cholule.
A autorita,
kterou představovaly,
byla taková, že od té doby
se žádný nepřítel neodvážil
s Cholutéky válčit.
Každý rok se poutníci
a lidé ze všech
koutů světa
shromáždili
u svatyně, kde byly
tyto ostatky uchovány.
Prosba
k matce Zemi
Když Ce Acatl
vyrazil z Choluly,
mnoho loajálních
následovníků šlo s ním.
Milovali kajícího
tak moc,
že opustili
své majetky a věřili mu
se svými ženami,
svými dětmi
a churavými.
Všichni vstali a vydali se
na pochod, dokonce
staré ženy a muži;
ti všichni jej chtěli
doprovázet.
Všichni se dali do pohybu.
Když se stmívalo,
dorazili k prvnímu
odpočinkovému místu.
Shromáždil je
a vzýval ochranu
Nebe a Země.
„Ó bohové
živlů, Ometeotle

(nejvyšší bytost),
jedinečná bytosti,
dámo země,
matko ochránkyně!
Hleď na nejistoty
naší cesty a přijď nám
pomoci.
Prosíme tě o to.
Ať nás na cestě
netrápí žádná bolest –
černá, hnědá,
nebo zelená bolest.
Pokud na nás svatí
z džungle zaútočí,
ti, kteří běhají po svých
nohou a rukou,
přijď nám na pomoc,
vzácný Pane.
Viz, že já kající
tě o to žádám,
Quetzalcoatle.
A ty,
Pane Nanahuatzine, slunce
a světlo veď nás, pomoz nám
jít před tebou, jít prvními
s tebou následujícím,
tak abychom, ještě než
dokončíš svou obchůzku,
jsme již
prošli údolími
a roklemi, přes
vrcholy a hory.
Tímto způsobem nás
tvá sláva nespálí.
Nedovol, aby nám
divokost země
ublížila,
nebo aby nás
tvář země pohltila.
Dovol nám jít s tebou
v centru Nebe,
neboť takto
nebudou naše nohy
klopýtat a naše duše
se nebudou bát.
Pošli nám, Pane,
svých čtyři sta dětí,
aby nás chránily.
Viz, že nemáme
žádnou krev ani barvu,

neboť jsme asketové.
Pojď, vezmi nás
přes horu
skrže strž.
Pojď se zpěvem.
Kdo to stvořil?
Kdo to vymyslel?
Já ne.
Pojď, se svými
odchody jako křídly,
bytosti vlhkosti,
neboť je čas jít,
čas vést ty, kdo mají
duchovní tváře a srdce,
ty, kdo hladoví
a žízň pro naši věc,
ó Pane.
A ty,
matko Zemi, svatá dámo
po jejíž tváři
lehkomyšlně kráčíme,
neobořuj se na nás v hněvu,
neubližuj nám.
Ó matko Zemi,
buď jako zaječice,
která uléhá a spí.
Obrat' se na svá záda.“
Takto, podpořeni
zařikáváním,
se poutníci připravili
na pochod
ve směru
rozbřesku,
do nitra moře
a země
rudé a černé, země
slávy a moudrosti.
Protože poutníků
bylo mnoho,
cestovali pomalu
okolo hor.
Často se zastavovali
na různých místech,
dělic se s obyvateli
těch zemí,
sdělujíc jim novinky
o kajicnickových učeních
a zvouc je, aby se
připojili k jejich družině.
Jak cestovali, procházeli

přes vesnice,
hory, řeky,
studánky a strže.
Ce Acatl změnil
tradiční názvy
těch míst, dávajíc jim
nové, s přílehlými
významy.
To jsou názvy,
které mají dnes.
Kniha
Když procházel malým
městem zvaným Ocuituco,
byl Ce Acatl přijat jeho
obyvateli s písněmi
a slzami.
Uvědomujíc si, že jejich
srdce byla zarmoucena,
neboť všichni cítili
jeho nadcházející vyhoštění,
oslovil je:
„Hlavu vzhůru, mí ryzí
přátelé! Jen na chvíli
a jen pro jeden příkaz
se zrodila naše láska.
Pamatujte si to a vaše
protivenství ustanou.“
Protože jej také
požádali o odkaz,
daroval jim knihu se všemi
jeho slovy, radami,
písněmi a skutky.
Do dnešního dne
tato velká kniha,
okolo čtyř prstů tlustá,
zůstává u stařešinů
Ocuituca.
Zbytek jeho skutků -
jeho příjezd
ke svaté vodě, hranice,
jeho vzestup jako jasné
hvězdy, která provází slunce,
to vše je zaznamenáno
v odděleném komentáři.
Most
Jak šli svojí cestou,
přišli k místu,
kde se země lámala
a svažovala do hlubokého,
nízko ležícího prostoru.

Tam tekla široká řeka.
Průzkumníci se pokoušeli
najít způsob, jak ji překročit,
ale na nic nemohli přijít.
Mnohokrát to zkoušeli
a vždy se vrátili zpět,
vystrašení, neboť
vlny bouřily
s velikým hřměním.
Ce Acatl seděl
ve stínu nějakých
velkých balvanů a sledoval
jejich počínání.
Když viděli,
že není způsob jak se dostat
na druhou stranu a že
proud se řinul
za hranicí měřitelnosti,
průzkumníci začali
bědovat nad svými životy.
Jejich nedostatek zmužilosti
roztrpčil kajicníka
a ten, když přišel blíž,
je napomenul.
„Zbabělci!
Čeho se bojíte?
Kdo ví, zda máme žít,
nebo zda máme zemřít?
Jak odsud můžete
soudit,
co je dáno?
Copak všichni neodejdeme,
zítra
nebo pozítří?
Proč váháte,
urychlujíc takto
konec?
Snažte se!
Poznáme
tajemství.“
Na kraji řeky
byla
hromada kamení.
Ce Acatl, když cítil,
že jeho tělo prostoupil
duch Ometeotla
(nejvyšší bytost),
kopnul nohou
do kamene
a přitom vyslovoval

mohutným hlasem.
Kámen se rozlomil
a padnul do vody,
vytvářejíc most, přes který
mohli přejít.
Most lze v tom místě
vidět dodnes.
Jmenuje se Roztržený kámen.
Myslitelé
Přišli k jinému místu,
kde skupina
poustevníků přebývala
v odloučení.
Zapomínajíc svět,
živilo se pouze
ze svých
hlubokých myšlenek.
Dva z nich se opalovali
na kmeni
padlého stromu.
Když je viděl,
Ce Acatl přistoupil blíž
aby je pozdravil a zeptal se:
„Dědové,
co tu děláte?
Co hledáte
v tomto odloučení,
oddělení od života jako
těla bez výrazu,
zatímco ostatní
přicházejí a odcházejí?“
Nejstarší z asketů
otevřel svá ústa
a řekl mu:
„Pane, hledáme
sílu třinácti,
krásnou květinu!
Pojď s námi!“
Odpověděl:
„Dědové, nikdo
tak vzácný jako orel,
který létá, nebyl stvořen
tím, pro kterého
my všichni žijeme, nikdo
tak dokonalý jako tygr,
srdce hory.
A přesto
se podřizují povinností
jeho díla!“
Asketa odtušil:

„Můj synu, dokonce i orel
musí ustát svůj křik
a tygr
přijde o své barvy.
Zde, v domě
tajemna,
kde nás nikdo neočekává,
rozliší někdo
naše tváře?
Uzná naše díla?
Bude mít na zřeteli
naše aspirace?“
Pokračoval:
„Pohleď, poutníku, ti,
kdo přicházejí a odcházejí
se rychle unaví. Krása
zvadne a požitek se vyčerpá.
Pokud je pravdou,
že jsme přišli nakrmit smrt,
pak na ni
můžeme takto čekat:
bez pohybu a v tichosti.
To je důvod,
proč jsme zde.“
Ce Acatl začal
ustupovat. Ale duch
Tezcatlipocy
vstoupil do asketů
a pohnul jimi, aby jej
pokoušeli otázkami.
Zeptali se jej:
„Poutníku, můžeš nám
říct, kdo jsi, odkud jdeš
a kam míříš?
Můžeš nám,
ve vší pravdě říci,
co hledáš?“
Odpověděl: „Staří,
já jsem osamělý.
Přišel jsem
a odešel jsem.
Je na vás, abyste zvažili,
zda to pro mě
bylo či nebylo snadné,
vás, kteří zůstáváte
na okraji společnosti.
Mé srdce bylo roztrženo,
jako byl roztržěn nefrit
a stále existuji.
Musím vyhasnout,

staří, to je příkaz
Jediného. Jdu tam,
kde se vody vzdouvají,
abych se vysvobodil.“
Ce Acatl dále řekl:
„Můžete snad rozumět
tomu o čem hovořím?
Můžete snad vědět,
proč lidé hynou?
Jak se člověk zde
stane sirotkem?
Vzpomínáte si
na korouhev ze zlata
a světla
domu úsvitu?
Já, hříšník, kající, tam odcházím.
Na krátký čas
se ten, pro nějž existuji,
přede mnou skryl
a já to mohu stěží snést.
Jak mohu klidně
čekat, když se vracím
zpět domů?“
Tak Ce Acatl promluvil.
Poté, co se na ně
se smutkem na chvíli
zahleděl, dodal,
„Vaše práce je marná
a vaše muka jdou vniveč,
když hledáte své místo
skrze takové odříkání.
Ó přemýšliví,
zahořklí!
Jak můžete být tiší,
když jste na hostině?
Máme život
jednou a pouze jednou.
Jednoho dne se objevíme
a následující noci
už tu nejsme.
Pojďte spočinout
v mém přátelství,
vy, kteří jste
unaveni světem!
Uzdravte svou bolest tady!“
Tak jim pravil.
Asketové
neodpověděli.
Stáli tam v tichosti,

pohrouženi
do svých myšlenek,
se zkamenělými obličejí
a těly tak tichými,
jako pohřební rance.
Když neviděl žádnou
známku, že slyšeli jeho
slova, Ce Acatl šel zpět
ke svým lidem
a odešel odtamtud.